

MAANDBLAD

UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG.

IN MEMORIAM E. HEIMANS. †

De dood komt, als men hem het mist verwaecht! Zoo ook hier. In de kracht des levens is hij van ons heengegaan. Op excursie zijnde met eenige leden van de Geologische Vereeniging in den Eifel, te midden dus van een nieuw arbeidsveld dat hij wenschte te bewerken, n.m. de geologische wetenschap, overleed hij plotseling in den nacht van 21 op 22 Juli te Gerolstein.

Met hem is wederom een persoon heengegaan, waaraan zoozeer de behoefte gevoeld wordt.

Goed opmerker als hij was, beschikkende over een aangenamen, populair schrijfrant, aardig en gezellig causeur, onzag hij tijd noch opoffering om zijn met veel moeite verkregen kennis, aan anderen mede te deelen, hen aansporende zijne voetstappen te volgen.

Wat een genot heeft zijne vruchtbare pen, ons, liefhebbers van natuur-historie, verschaft! Welk natuurliehebber herinnert zich niet zijne verschillende, meestal in samenwerking met zijn vriend J. P. Thyse uitgegeven populaire werkjes, o.a. „Van Vlinders, Bloemen en Vogels”, „In sloot en plas”, „Hei en Dennen”, enz. enz. En dan zijn nooit volprezen „Uit ons Krijtland”, benevens de verschillende artikelen van zijn hand in de Levende Natuur, waarvan hij de medeoprichter was, en zijne schetsen in de (Groene) Amsterdammer? En welk een gloed ging er niet van zijn schriften uit in de Jaarboeken van ons Genootschap, als hij Limburg besprak, waaraan hij, zooals hij in het Jaarboek van 1911 schreef, zooveel te danken had?

Met welk een vuur spoorde hij ons, jongeren, aan om toch onze oogen in de onmiddellijke nabij

heid den kost te geven, waar zooveel moois en schoons te zien is.

En van waar kwam zijne kennis van natuur-historie die hij ons zoo gaarne mededeelde? Alléén van een onvermoeid, zelfstandig onderzoek in de weinig vacantedagen, die zijnen werkkring als schoolhoofd onderbraken.

Hij heeft letterlijk de woorden van Peter Severinus opgevat. sterke schoenen gekocht en bergen, dalen, valleien, kusten enz. onderzocht. Dit alléén heeft hem gebracht op de hoogte, waarop hij stond; dit alléén heeft hem moed gegeven om, nadat hij entomologie, zoölogie en botanie bestudeerd had, nog aan te vangen met de studie der geologie, een taak die hij helaas niet heeft kunnen volbrengen.

Het is in ons Maandblad niet de plaats om een uitvoerige biographie aan hem te wijden. Wij mogen dit gerust aan meer bevoegden overlaten. Maar loch willen wij niet eindigen zonder gezegd te hebben, dat wij er trotsch op gaan dat wij hem onder onze medeleden hebben mogen rekenen.

Laten wij zijne dierbare gedachtenis eeren door zijne voetstappen te drukken!

Hij ruste in vrede!

F. H. VAN RUMMELEN.

Heerlen, 23 Juli 1914.

Vroedmeesterpadlarven.

Het spijt mij, dat ik de „Maandelijksche Vergaderingen” te Sittard niet kon bijwonen. Dan toch had ik onmiddellijk kunnen antwoorden op de vragen, die gesteld werden naar aanleiding van de mededeeling van den heer Sprenger, over het kweken

Epen, midsummer.

Een dag uit honderd. Een heele week lang druilerig weer. Zaterdag eindelijk de zon. Witgrijze wolken verdonkeren nog wel een oogenblik de lucht, maar wij gaan toch „en route”. Bij Eis rollen we omlaag en klimmen omhoog en rollen weer omlaag en klimmen ook weer omhoog en hebben leut om 't goede weer en den heerlijken hooireuk, om de mooie vergezichten en 't heerlijke zomerland, dat naar alle kanten voor ons openligt. Vele kronkelwegen scheiden ons nu nog van Epen. Gelukkig echter is Heimans ons hier voor geweest. Als die niet heel uit Amsterdam ons hier den weg gewezen had, wie weet? Door Mechelen; langs Schweberig; nog een scherpen bocht genomen en daar links tegen de hoogte een chalet, het Emmaüs der paters van Wittem. Voor jongeren dus de rechte weg. We houden recht op Hotel van Houten aan, waar reeds één Hollandsch logé is neergestreden.

Een half uur later trekken we de dorpstraat door en zullen onversaagd alle mogelijke en onmogelijke natuurmonumenten opsporen. Met een sierlijken zwaai slaan we bij Café Rompen links af en zoeken hier met nieuwen

ijver oude Limburgsche „graven” af. Zooveel inspanning kan en mag niet onbeloond blijven, we vinden daarom dan ook al dadelijk: *Althaea officinalis* en een zeer groene *Spirea*, zoo groen, dat geen onderscheid tusschen boven- en ondervlakte der blaren valt waar te nemen, in groenigheid wel te verstaan. We komen aan de Geul, kijken met belangstelling naar 't groenachtige water en denken aan zinkvioletjes, maar vinden er geen. Daar rijdt een hoog opgetaste hooiwagen voor ons uit. Wat moet dat? Zoo maar 't water in? Dat is de origineelste karreweg, dien wij ooit zagen. De paarden tot aan den buik, de wagen tot aan de naaf door 't heldere water, over carboon en *Batrachium fluviatilis* heen. Ze kunnen er beide even goed tegen, schijnt het. We gaan nu weer de hoogte in en vinden een koekoeksbloem van zeer bijzondere teekening. De lezer merkt wel, dat we tegen geen inspanning opzagen op onzen tocht. Maar we blijken verdwaald als we naar de mergelkoel vragen. „Zögernd” gaan we denzelfden weg terug en informeerden naar de Sylerbeek, waarvan hier nooit iemand gehoord heeft, behalve wij dan. Ofschoon we onvervalscht plat spreken, houdt men ons nu ook nog voor Hollanders. We moeten de „livy” over en dan een steilen veldweg op en daar verschijnt

van vroedmeesterpadden. Gelukkig biedt het Maandblad mij de gelegenheid dit nog te doen en mijn bevindingen over dit kweeken mede te deelen; een volgend jaar zal dan, wie op de aan te geven wijze de proef wil nemen, zeker slagen.

Zonder aarzelen durf ik te antwoorden, dat de oorzaak van de mislukte kweeking te zoeken is bij de derde vraag; want er is beslist te weinig voedsel geweest.

Toen ik voor een paar jaar nog te Maastricht verbleef ontving ik van mijn collega P. Schmitz eieren van de vroedmeesterpad en een mannetje met eiersnoer. De eieren werden tusschen vochtig mos in een gesloten glazen schaalje gelegd, op een niet al te warme plek, totdat de larven klaar waren en zich flink bewogen; dan maakte ik het eivlies open, indien ze het zelf niet deden en zette ze in een schaalje met water, waarin zich een laagje eendekroos bevond. (Het best voldoet een schotel van een grooten bloempot). Het mannetje met eiersnoer hield ik in een klein terrarium, waarin een schaal met water stond. Ook deze eieren ontwikkelden zich flink en ik had alle hoop, dat ze in het water afgezet zouden worden. Op een avond echter kwam het beestje te voorschijn zonder de eieren: fluks werd alles doorzocht en tot mijn spijt moest ik toen ontdekken, dat alle larven, hoewel volledig ontwikkeld en sommige zelfs geheel en al vrij, dood waren, bij gebrek aan water natuurlijk. De larven uit de andere eieren verkregen, ontwikkelden zich zeer voorspoedig, in den beginne levend van plantenvoedsel. Hieraan hebben ze echter op den duur niet genoeg. Van prof. v. Wijhe in Groningen had ik tijdens mijn verblijf aldaar geleerd kikkerlarven te laten groeien als kool, zoodat ze zelfs die, welke zich in de vrije natuur ontwikkeld hadden, in groote overtroffen. Eenzelfde voedsel als aan de kikkerlarven, verschaftte ik nu met denzelfden schitterenden uitslag aan mijn vroedmeesterpadlarven. 't Is een goedkoop en gemakkelijk te bereiden kostje, niets anders n.l. dan een papje van fijngehakte regenwormen, dat hun iederen dag in kleine porties verstrekt wordt. Met gretigheid wordt dit door de larven opgezogen en zoo is het mij gelukt larven te kweeken ter grootte van 30 m.M. Waarom niet grooter? Op een regenachtigen morgen moest ik uit en dit werd mijn larven noodlottig, want daardoor vergat ik de schaal een andere plaats te geven. Tegen een uur of elf brak de zon door en scheen

zoo warm, dat het water een temperatuur bereikte, waarin zelfs een volwassen vroedmeesterpad het niet zou hebben uitgehouden.

Dr. L. PEETERS, S. J.

Amsterdam, 29 Juli 1914.

Museumtuin.

in de maand Juli werd de plantencollectie met de volgende soorten uitgebreid:

Gramineae.	<i>Bromus arduensis.</i>
Juncaceae.	<i>Luzula albida.</i>
Iridaceae.	<i>Iris sambucina.</i>
Orchidaceae.	<i>Herminium monorchis.</i>
Polygonaceae.	<i>Polygonum minus.</i>
Caryophyllaceae.	<i>Tunica prolifera.</i> <i>Silene gallica.</i> <i>Silene apetala.</i>
Cruciferae.	<i>Barbarea vulgaris typica.</i> <i>Sisymbrium orientale.</i>
Violaceae.	<i>Viola lutea.</i>
Malvaceae.	<i>Malva moschata laciniata.</i> <i>Malva moschata heterophylla.</i>
Geraniaceae.	<i>Geranium platypetalum.</i> <i>Geranium molle.</i>
Polygalaceae.	<i>Polygala vulgaris.</i>
Umbelliferae.	<i>Bunium bulbocastanum.</i>
Onagraceae.	<i>Epilobium hirsutum.</i> <i>Epilobium parviflorum.</i> <i>Epilobium montanum.</i>
Primulaceae.	<i>Lysimachia thyrsoflora.</i>
Asperifoliaceae.	<i>Cynoglossum officinale.</i>
Scrophulariaceae.	<i>Limosella aquatica.</i> <i>Verbascum phoenicium.</i> <i>Linaria spuria.</i> <i>Linaria cymbalaria.</i> <i>Linaria minor.</i> <i>Veronica Beccabunga.</i>
Labiatae.	<i>Mentha velutina.</i> <i>Mentha gentilis.</i> <i>Mentha nemorosa.</i> <i>Mentha crispa.</i> <i>Salvia sclarea.</i>
Rubiaceae.	<i>Galium sylvaticum.</i> <i>Asperula Taurina.</i>

eindelijk de eerste aankondiger van den krijtbodem: *Brachypodium*. Hier staan ons dus weer schoone verrassingen te wachten. De prachtige bloemen van *Hedysarum* met haar karmijnroode kleur, eenig in de wilde flora, doen ons weldra in verrukking staan en aan een zeer bijzonder soort blouse-stof denken en dan die mooie klaversoort langs de berm, die zoo terecht *Trifolium elegans* heet!

Nu wandelen we langs den boschrand en „komend achter 't land gegaan, zien we al de blijde blomkes staan". Voor ons uit ligt het kasteel Beusdal met zijn prachtige parken en boschpartijen en hebben we een doorkijk in de richting Sippenaken. Hier heeft de streek reeds eenigszins het Eifel-karakter en komen we weer sterk onder de bekoring van een mooi dal. Hier ook leert men begrijpen wat de Rijnlanders voelen, als zij van hun Heimat-tal zingen.

De wind stoet door het versche groen en guirlanden van bladertakken bewegen en zonneflikkeringen spatten vonken door 't bosch. „De zonne lacht in 't boschsmaagd" en wij lachen mee om 't deugddoende weer en 't heerlijke zomerjolit en zien tal van lieve bekenden terug. Daar staan boschlatyrus, waldmeister en bromus asper

zoo waar broederlijk bijeen. Ook vinden we het mooie Akkerroosje, dat hier schuchter langs den weg kruipt en zijn blank-witte bloemen uit 't gras beurt. Natuurlijk ook *Clematis* en uitgebloeide *Daphné*-struikjes. Voldaan dalen we naar Diependaal door verschgemaaide hooilanden. De heerlijkste cumarine-reuk vervult de lucht en frisch en opgewekt staan we weer op de *lhy*. 1) Ons verlangen gaat thans uit naar kersen. Zoo komen we van bloemen tot vruchten en blijft de excursie botanisch tot het zoete einde toe. Wel laat men ons met 't stoute Jantje van vader Van Alphen eenige malen verzuchten: „Aan een boom zoo volgeladen, mist men twee, drie kilo niet", maar de eigenaar van een kersenboom blijkt toch ook een mensch en hij vermurwd en wij verteederd marchandeeren dan ook niet lang.

De avond valt en door den klaren zomernacht rijden we langs al de roerlooze dingen dezer wereld, die in volle overgave het nachtgebeuren afwachten, huiswaarts.

NUTH.

J. J. DORMANS.

1) De uitspraak en juiste beteekenis van dit woord te bevragen te Epen.

Plantaginaceae.	<i>Plantago cynops.</i>
Globulariaceae.	<i>Globularia vulgaris.</i>
Compositae.	<i>Aster salignus.</i>
	<i>Centaurea iberica.</i>
	<i>Anthemis pallida.</i>
	<i>Anthemis tinetoria.</i>
	<i>Anthemis alba.</i>
	<i>Scenecio paludosus.</i>
	<i>Inula britannica.</i>

Elke ons toegezonden plant, is welkom; gaarne zouden wij echter Orchideeën ontvangen. Deze in Limburg zoo rijk vertegenwoordigde planten-familie is nog maar in weinig soorten in den Museum-tuin aanwezig.

De in 1913 geplante soorten zijn allen in leven gebleven en bloeiden dit jaar reeds voor een groot gedeelte, zoodat men geen vrees behoeft te hebben, dat de Museum-tuin niet geschikt is om als groei-plaats te dienen.

Behalve planten kunnen van de Phanerogamen ook zaden gezonden worden.

SPRENGER, Maastricht.

Bleefd verzoekt ondergeteekende hem **amphibiën** toe te zenden ter preparatie voor het Museum. Slechts één nml. en één vrwl. exemplaar van elke soort zal op spiritus gezet worden. Mochten meerdere exemplaren gezonden worden, zoo zullen deze in den tuin in vrijheid worden gesteld. De tuin bevat zóóveel voedsel dat meerdere kikkers, padden, hagedissen enz. hier een rijk bestaan kunnen vinden. Bij overbevolking worden de dieren in de vrije natuur overgebracht.

SPRENGER, Maastricht.

't Park te Maastricht.

De weinige historische gegevens, welke wij van dit Park bezitten, ontleenen we aan de Augustus-aflievering van de „Maasgouw” 1889.

We lezen daarin, dat van 1831—1837 de plaats waar nu 't Park is, dienst deed als militair exercitie-terrein.

Zo heette toen „Onder de Boompjes”.

In 1837 werd er 't Park aangelegd.

Zijn voornaamste uitbreiding en verfraaiing kwam tot stand in 1881 en 1882 onder leiding van den heer Rosseels, vader van den tegenwoordigen stadstuinarchitect te Leuven.

Welke boomen nog dateeren van den eersten aanleg en of er in den loop der jaren waardevolle sierboomen verdwenen zijn, hebben we niet kunnen achterhalen.

Ofschoon betrekkelijk klein, is 't Park zeer kunstig aangelegd.

Reeds zijne natuurlijke ligging vlak langs de Maas, leende zich uitstekend, om er iets moois van te maken.

Wat 't onderhoud van 't Park betreft, dit verdient allen lof.

De stad Maastricht doet veel voor hare plantsoenen, veel meer dan b.v. Valkenburg, Heerlën, Sittard en andere plaatsen in Z.-Limburg.

Wel moeten we bedenken, hoe Valkenburg reeds zóó ruim bedeed is met oorspronkelijk natuurschoon, dat men dáár geen behoefte gevoelt aan kunstmatige tuinarchitectuur, terwijl Maastricht meer den indruk maakt eener „Walenztaut”, althans wanneer men het Vrijthof en enkele straten van Limburgs hoofdstad uitzondert.

Gelukkig tracht Maastricht dit goed te maken door z'n kunstmatige aanplantingen.

't Park spant daarbij de kroon en zijn opzichter toont liefde voor de hem toevertrouwde gewassen te bezitten.

Alles ziet er keurig, goed onderhouden uit.

Voor 'n liefhebbenden verzorger van planten is 'n Park dan ook 't meest geschikt om met succes tijd en moeite te besteden.

Men kan dat te Maastricht zeer goed waarnemen.

Ziet maar eens, hoe, in tegenstelling met de planten in 't Park, er de boomen uitzien in de Stationstraat en elders.

Hun wortels zijn daar bedekt met straatklinkers. Lucht kan er haast niet bijkomen en ze worden daarenboven nog vergiftigd door 't gas.

Hun kruinen mogen ze niet vrij uitbreiden; de snoeischaar moet hen in bedwang houden.

Ook de stammen zijn voortdurend blootgesteld aan allerlei mishandelingen.

Zelfs 's nachts kan den boomen, wegens de verlichting, geen rust gegeven worden.

Als men dat alles bedenkt, moet men zich er over verwonderen, dat nog zóóveel van hen terecht komt.

En nu zwijgen we van stof en rook, welke zonder ophouden aan de bladeren kwaad doen.

Rook uit de vele Maastrichtsche fabrieken doet zelfs z'n kwade invloeden gelden op de gewassen in 't Park. Alle bladeren daar zijn met 'n laagje roet bedekt.

Maar toch — Maastricht mag op z'n Park, z'n „dendrologisch paleis” trotsch zijn!

't Is daarom des te meer te betreuren dat 't zich zoo weinig in de sympathie der Maastrichtenaars verheugen mag. Iedren keer dat wij er komen valt 't ons op, hoe weinig 't bezocht wordt.

Wat oude menschen, enkele invaliden, vele kindermeisjes met de aan haar toevertrouwde „spes patriac” zijn zoo ongeveer z'n vaste clientèle.

We meenen zeker te weten, dat als den Maastrichtenaar de vraag werd gesteld: „wat mist ge liever, Vrijthof of Park?” hij zou antwoorden: „'t Park!”

Al of niet van Maastrichtenaars vergezeld, willen wij vandaag onze schreden er naar richten.

Wij beginnen onze wandeling bij den hoofdingang, tegenover de „ophaalbrug”.

Den grooten boom links naast 't hek herkent 'n ieder gauw als 'n Treurwilg.

Op grond van de gegevens, welke we uitvoerig in 't Jaarboek hebben meegedeeld, houden we hem voor den echten **Babylonischen Treurwilg**, *Salix Babylonica* L., waarvan in ons land uitsluitend vrouwelijke exemplaren bestaan.

't Is 'n mooie, oude boom van 'n soort, die men maar weinig meer aantreft.

Tegenwoordig plant men bij voorkeur andere wilgsoorten, omdat die in hun jeugd beter bestand zijn tegen vorst.

Tegenover dezen wilg, op 't gazon, staan drie boomen met eigenaardig gekrulde, ruwe bladeren.

't Zijn vertegenwoordigers van 'n ondervorm van den **Pyramidaalolm**, welke waarschijnlijk zelf een der vele vormen van den **Ruwen Iep**, (*Ulmus montana*) is.

Aan jonge exemplaren kan men nog goed den pyramidalen groei waarnemen. Later is de kroon meer spits, eivormig, zooals in 't Park.

In 't gedeelte, 't welk langs de Maas, tegenover de

brug gelegen is, zouden we wel graag eenige slingerplanten zien aangebraeht.

Deze zijn er in 't Park te weinig! Vooral hier zouden ze er meer natuurlijkheid, meer bevalligheid aan geven.

Wilde Clematis of Wilde Wingerd, vooral de laatste, met 't oog op z'n mooie herfstkleuren, zou er aardig staan.

Zelfs wat **Oost-Indische Kers** met haar nieuwsgierig kijkende, warm aandoende bloemen en schildvormige bladeren, kon heuseh een prettige indruk maken.

Is de tuinarchitect missehien bang, dat ze wel eens de strakke, deftige lijnen zouden oversehrijden?...

Langs de Maas staan in 't Park hooge **Wilgen**, bastaarden van **Witte Wilg** en **Kraakwilg**, waaronder kleine boompjes zijn aangebracht van den **Grauwen Els** (met diep ingesneden blad (*Alnus glutinosa* var. *laciniata*), omgeven door lagere heesters, waarvan we alleen willeu noemen **Salix purpurea viminalis** met lange, naar den top toe iets verbreedde bladeren en op den hoek van 't gazon eene bontbladige varieteit van den grauwen wilg, (**Salix cinerea** var. **tricolor**), die men maar zelden in tuinen aantreft. Het blad is groen en wit en rose.

Op 't tweede gazon, vlak tegenover dezen wilg, zien we 'n gedrongen Conifeer met vederachtig loof. Eén tak heeft heel andere naalden dan de overige. Zij zijn stomper van vorm en ijler van groei.

Wanneer men sommige Conifeeren zaait, hebben de eerst opkomende takjes andere naalden dan de daarop volgenden.

Worden deze jongste takken afgesneden en kweekt men ze verder op, dan blijven ze bij enkele geslachten (*Tuija*, *Biota*, *Chamaecyparis* enz.), denzelfden naaldenvorm behouden.

't Eerst is dit gedaan in Japan. Dergelijke Conifeeren kwamen toen als afzonderlijke, nieuwe soorten in den handel.

Maar... „verjaag de natuur desnoods met 'n hooivork, zij zal steeds terugkeeren!”

Zóó was 't ook hier.

Toen deze nieuwe soorten ouder werden, kwamen er takken met andere naaldvormen te voorschijn en wel met vormen van reeds bekende naaldbomen.

Dit braeht de vaklui tot de wetenschap, dat men slechts te doen had met 'n anderen toestand van al lang bestaande boomsoorten.

Beissner, de Direeteur van den Botanischen tuin te Bonn, heeft dit bovendien proefondervindelijk bewezen.

En zoo is onze Maastrichter Conifeer (in den handel bekend als **Retinospora plumosa**, ontstaan door stekken van zaaipiantjes eener *Levensboom*-eypres, *Chamaecyparis pisifera* S+Z.

Maar ze ontstond niet uit de eerste takjes.

Deze toeh hebben nog fijnere naalden en geven bij vegetatieve vermenigvuldiging nog 'n anderen vorm, n.l. den jeugdvorm, die in den handel wordt gebracht als *Retinospora squarrosa*.

Ons exemplaar in 't Park werd gestekt van latere, oudere takken en is 'n overgangsvorm, die zeldzaam duidelijk deze eigenaardigheid doet zien.

De conifeer op 't gazon iets verder naar den ingang toe, is 'n slanke vorm van **Lawson's Levensboom**eypres (*Chamaecyparis Lawseniana* Murr.)

Het kleinere, zuilvormige dennetje, 'n jong exem-

plaar nog, heet **Witte ceder**, (*Libocedras deurens* Torr.)

't Is op lange na nog niet tot volle pracht gekomen. Daarvoor moet 't véél grooter worden.

Doeh, zoodra dát gebeurt, zal men verbaast staan over die dichte, altijd groene, zuil!

Jammer, dat 't zoo langzaam groeit.

Slaan we nu den eersten zijweg in, die evenwijdig loopt met de kastanje-laan, dan ontmoeten we al dadelijk 'n zeldzamen **Eik**.

't Is de **Quercus bicolor Willd.**

Dát zeggen ons z'n groote bladeren, die van anderen min of meer zacht behaard zijn en in den Herfst 'n bruine kleur met violetten weerschijn aannemen. Z'n vruchten versehillen bijna niet van de eikels van den gewonen steeleik. Hij is afkomstig uit O. W. Amerika.

De eerste boom, welken we, den zijweg vervolgende, nu ontmoeten is de **Tulpenboom** (*Liriodendrum tulipiferum* L.)

De hooge stam draagt 'n dicht vertakte, breede kruin, met langgesteelde, aan den top als 't ware afgeknipte bladeren.

In Juli prijkt hij met bijna zittende bloemen, die iets weg hebben van 'n tulp.

Deze geelgroene, met 'n steenroode vlek versierde bloemen verspreiden 'n zachten, aangenaamen geur.

't Hout van den Tulpenboom riekt aromatisch, zooals dat van zijne familieleden de *Magnolia's*.

Zeer merkwaardig is 't „uitloopen” der bladeren. 't Jonge blad toch zit aanvankelijk omhuld door twee groote schutbladjes, die 'n doorsehijnende, groene blaas vormen. Hierin ligt dan 't blad mooi geplooid langs de middennerf en met den steel haakvormig gekromd.

Zoodra 't krachtig genoeg is om te kunnen weersaan aan droogte, wijken de schutbladjes uit elkaar, versehrompelen en vallen af.

Bij de *Magnolia's* zijn deze schutbladeren dicht met haren bezet. In den Herfst vertoont de Tulpenboom 'n mooie, gele kleur.

(Slot volgt.)

Nuth.

A. DE WEVER.

Zomervergadering.

De ZOMERVERGADERING, die begin September zou moeten plaats vinden, wordt, met 't oog op de tijdsomstandigheden, voor onbepaalden tijd uitgesteld.

Nadere berichten omtrent haar zullen den leden zoo gauw mogelijk geworden.

Het Bestuur.

Maandelijksche Vergadering.

De Maandelijksche Vergadering te Sittard wordt om dezelfde reden MISSCHIEN niet gehouden.

Mocht echter, wat te hopen is, de toestand dra veranderen, dan zullen wij deze vergadering alsnog tegen 't einde van September uitschrijven.

Het Bestuur.